

splněn jen předpoklad §u 14 (2), aby výpovědi zapotřebí nebylo, že však Státní pozemkový úřad práva výpovědi se tím nevzdával, nýbrž, že jen vlastník vzdal se práva svého, v §u 12 téhož zák. (a již v §u 13 zák. zák.) mu zaručeného, že musí dostati výpověď prve, než nemovitosti Státnímu pozemkovému úřadu vydati povinen bude. Dohoda Státního pozemkového úřadu nebránila, výpověď podati. To se nejlépe ukáže v praktických svých účincích, domyslí-li se případ. Dokud vlastník Státnímu pozemkovému úřadu pozemek nevydal, není Státní pozemkový úřad se svým nárokem zajištěn, neboť dohoda exekučního titulu netvoří (§ 1 ex. ř.) a, kdyby tedy v určeném čase vlastník se zdráhal, pozemky vydati, neměl by úřad moci, k tomu ho exekučně přinutiti. I když se připustí, že by si mohl exekuční titul opatřiti tím způsobem, že by na základě dohody žaloval a rozsudek si vymohl, je to přece mnohem kratší a lacinější, podá-li přes dohodu pro jistotu výpověď.

Když však takto důvod, pro který rekursní soud výpověď zrušil, neobstojí, dlužno přihlédnouti k ostatnímu obsahu stížnosti vlastníkovy, není-li v ní uplatněna jiná námitka, výpovědi vadící. Stížnost uplatňovala, že ve výpovědi uvedeny jsou pozemkové částice, které dle dohody neměly býti převzaty, že převzaty býti měly jen nemovitosti v archu, ke stížnosti přiloženém uvedené a že tedy dle dohody výpověď měla býti ohledně těch, jež převzaty býti neměly, vzata zpět. K tomu doložit dlužno, že v odstavci VI. dohody se praví, že odevzdáním nemovitostí, v čl. I. vytčených, bude Státní pozemkový úřad, pokud jde o zemědělskou půdu velkostatku N., pokládati povinnost vlastníka, vyplývající z ustanovení §u 5 zák., za splnění způsobem konečným. Pak-li tomu tak jest, byly nemovitosti, jež neměly dle dohody býti převzaty, ze záboru propuštěny, neboť dohoda taková zavírá v sobě, pokud se týče nahrazuje rozhodnutí dle §u 7 čís. 1 zák. o poz. úř., povolující propuštění, které ovšem, má-li býti platné, předpokládá dle §u 11 čís. 1 téhož zák., aby bylo schváleno správním výborem. Schválení takové ovšem může býti uděleno i předem, předepsáním jistých direktiv pro případy toho druhu, v jichž rámci pak se akce Státního pozemkového úřadu drží. Je třeba tedy vyřešiti obsah dohody a řečenou podmínku její platnosti. Nelze ovšem přehlížeti, že není ze spisů patrné, byla-li dohoda schválena dozorčími úřady vlastníků. Ale nejvyšší soud má za to, že, pokud vlastníci na dohodu jen ve svůj prospěch se odvolávají, vykazovali schválení to nemusí, naopak že Státní pozemkový úřad na dohodu tak dlouho jest vázán, dokud dozorčími úřady schválení odepřeno nebylo (obdoba §u 865 obč. zák. pořadem obdoby §u 26 obč. zák.).

Čís. 4449.

Jest věcí věřitele, navrhujiícího zajišťovací exekuci, by osvědčil okolností, odůvodňující nebezpečí, že by jinak vydobytí vymáhané pohledávky bylo zmařeno, neb vážně stíženo (§ 370 ex. ř.). Pouhá zadluženost dlužníka nestačí.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R II 412/24.)

Návrhu na povolení zajišťovací exekuce soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle §u 370 ex. ř. jest věcí vymáhajícího věřitele, by osvědčil okolnosti, z nichž by vidno bylo objektivní nebezpečí, že by jinak vydobytí vymáhané pohledávky bylo zmařeno, neb vážně stíženo. Pouhá zadluženost dlužnice sama o sobě však nestačí k osvědčení tomu, neboť tím není ještě osvědčena pravděpodobnost, že vydobytí vymáhané pohledávky je ohroženo. Jinak by tomu bylo, kdyby dlužnice byla stíhána jinými žalobami neb exekucemi, nebo snad hrozilo vyhlášení úpadku na její jmění. Žádné podobné nebezpečí však tvrzeno není.

Čís. 4450.

Tím, že odvolací soud nepřipustil kancelářského úředníka, ustanoveného za zástupce chudé strany, k odvolacímu líčení, nenastala zmatečnost ani dle čís. 4 ani dle čís. 5 §u 477 c. ř. s. Zmatek dle §u 477 čís. 4 c. ř. s. nelze spatřovati ani v tom, že soudce nedal úřednímu zástupci chudé strany poučení o nutnosti zastoupení advokátem v odvolacím řízení.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, Rv II 391/24.)

Žaloba o uznání nemanželského otcovství byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Žalující strana uplatňuje proti rozsudku odvolacího soudu důvody zmatečnosti ve smyslu §u 477 čís. 4 a 5 a § 503 čís. 1 c. ř. s. z té příčiny, že jí nebyl v první stolici ustanoven za zástupce chudých advokát, že první soud nepoučil jejího zástupce o jeho právech, jmenovitě o právu navrhnouti nový znalecký důkaz, a že ho po rozsudku neupozornil na nutnost zastoupení advokátem v odvolacím řízení. Tím prý bylo zaviněno, že odvolání nebylo jasné a správné. Dále vytýká, že odvolací soud nepřipustil jejího zástupce k ústnímu odvolacímu jednání. Těmito výtkami však nedokazuje, že žalující straně byla odňata nezákonným postupem možnost na soudě projednávat (§ 477 čís. 4 c. ř. s.), ani že táž nebyla v řízení řádně zastoupena, (§ 477 čís. 5 c. ř. s.) Žalující dítě podalo žalobu svým poručníkem a tomuto byl k jeho návrhu zřízen u procesního soudu zástupcem kancelářský úředník, jenž žalobkyni skutečně zastupoval v první stolici a podal také jejím jménem odvolání. Tomuto zástupci chudých příslušela dle §u 133 odstavec druhý j. ř. všechna práva, k nimž podle zákona oprávnňuje advokáta procesní plná moc. Bylo tedy vyhověno předpisu §u 64 čís. 4 c. ř. s. o zastoupení chudé strany v řízení v první stolici i předpisu §u 467 čís. 5 c. ř. s. a § 90 zák. o org. soudů